В Києві на руїнах Хрещатика
посаджено квіти.

То не очі, сльозами обтяжені,
Задивились на нас звідусіль,
То не іскри пожарів незгашені
Закрутили вогненну метіль,

То не кров тут струмками розлитими
Червоніє й горить,— то не кров,
То червоними, пишними квітами
Застелились руїни будов.

Вітерцем бистрокрилим схвильовані,
Посміхаються квіти мені,
Хоч над ними будинки зруйновані
Ще мовчазно стримлять в вишині.

Знаю я: ці руїни відродяться,
Пережитого зникне і слід.
Над Дніпром горде місто підводиться
В риштуванні великих робіт.

Ні, не довго ще зяяти ранами
Почорнілим, згорілим домам!
Пелюстками, устами духмяними
Квітники вже всміхаються нам.

Так поранений воїн всміхається,
Переможець в тяжкому бою,-
Він бадьоро в майбутність вдивляється,
В світлосяйну майбутність свою.